★ BEZDOMOVINY ★

prosinec 2015 vydává Jako doma - Homelike, o. p. s.

BEZDOMOVINY

Třetí číslo Bezdomovin je před vámi. Sice občas trochu bojujeme s uzávěrkami – děje se toho přece jen tolik, ale jsme zase tady. Příspěvky do novin se jen hrnou, a přispěvatelky si stěžují, že noviny ještě nevyšly a kde že je jejich článek. Zatím jsme tedy u periodicity dvouměsíčníku – chce to prostě trpělivost.

Je skvělé, že Bezdomoviny mají svou redakční radu složenou z žen bez domova. A ještě lepší je, že ty redakční rady jsou už dvě – v Praze a Ostravě. A že příspěvky jsou nejen postřehy ze života, ale i reportáže, fotky, básně…. Prostě že jsou stejně rozmanité a super, jako jejich autorky.

Tyhle Bezdomoviny vycházejí před vánoci, tedy době, kdy hodně z nás cítí zesílenou potřebu klidu a vzájemnosti. A toho se lidem bez domova moc nedostává. Podpora, pomoc a solidarita jsou důležité v každém čase – to jsem si uvědomila při čtení Evina článku Meresjev. Za celou redakci vám přeji, abyste té vzájemné podpory cítili v životě co nejvíc.

Jitka

Jako konzervy na běžícím páse. Poznámky z noclehu na Hermesu.

Moje první zkušenost s pražskou noclehárnou na lodi Hermes nebyly úplně pozitivní. Tenkrát šlo o prohlídku lodi – sám pan ředitel nás provázel – se skupinou sociálních pracovníků ze Slovenska a aktivistů z řad maďarských lidí bez domova. Pan ředitel mě odzbrojil svojí ironií a větou: „Z těch největších brlohů (= příbytků, stanů, squatů) vytáhneme ty největší močály (= lidi!!!).“ Tak jsem na loď zanevřela.
Proto jsem se na ní chtěla podívat také z jiné strany – jako přespávající – a zkusit svůj názor změnit. Po té první zkušenosti bych ji totiž nevyužila ani v největších mrazech.

Popisovat, jak to tam vypadá a chodí, je asi zbytečné, to všichni jistě znáte. Vnitřek lodi je celý ze dřeva a můj první dojem byl „loď je noclehárna pro VIP lidi bez domova“. Hodně jsem v hlavě řešila a přemýšlela, jestli kdyby tam opravdu přišel žádat o nocleh „močál“ (s občankou a střízlivý), zda by ho ubytovali. Taky je tam vlastně málo prostoru. Nedokážu si představit, jak to tam vypadá při plné kapacitě 250 lidí. To musí být fakt nářez. I to samotné množství může být – a zbytečně – spouštěčem nějaké větší agrese, verbální i neverbální.

Celkem jsme na loď šly poprvé spát čtyři. A co nám tam hodně nevyhovuje? Obecně i jako ženám?

- Moc mladý psycholog. Být starší žena, která zažila týrání a násilí, raději bych mluvila se starší paní než s tímhle právě vystudovaným klučinou.

- Sprchy. Sorry, ale tři minuty je fakt málo.

- Chybí mi tu alespoň teplá polévka. Člověk si nosí svoje jídlo, anebo zůstane o hladu. V jídelně najdete pouze čaj ve stylu vymáchané ponožky a barel se studenou a teplou vodou.

- Lidé, kteří na lodi přespávají pravidelně, by si přece jen mohli nechávat na posteli (třeba srovnané, jinak by to znamenalo, že se mohou vyhodit – nebo tak nějak) základní osobní věci jako kartáček na zuby, hrníček na kafe, ručník, ponožky apod.

- Úplně neosobní přístup. Měla jsem z toho rozporuplné pocity. Byla jsem tam poprvé, ale nebýt ostatních žen, nikdo by mi neřekl, jak to tam funguje. Pravda, mohla jsem si to přečíst na nástěnce. Psychologické a sociální služby sice nabízejí, ale připadalo mi to spíš formální. Ani nečekají, že by o to lidé bez domova mohli stát. Připadala jsem si jako v nějakém dobře fungujícím, ale zakonzervovaném stroji. Nástup, žeton do sprchy, kajuta, večerka, budíček, odchod. Každý člověk bez domova jako jedna konzerva na pase – všechny stejné, u všech předpokládaný stejný obsah, který nikoho nezajímá. Asi bych k tomu byla smířlivější, kdyby existovaly kvalitní návazné a propojené služby. Ty ale nejsou, proto bych čekala od Hermesu víc než jen uspokojení základní, i když důležité potřeby – spánku. Sociální práce není o výdeji žetonu a zapsání do knihy nebo vyvěšení letáku na nástěnku. Je o spolupráci s lidmi a o společenské změně.
Prostě jsem si tam po celou dobu připadala jako výrobek na běžícím pásu – při příjmu, při výdeji ložního prádla.
Jinak byla noc klidná. Bylo fajn, že člověk mohl během noci (kromě doby od 22 do 23 hodin) chodit ven kouřit. A co mi imponovalo nejvíce? Vodní hladina třpytící se za oknem Hermesu. A jestli bych tam šla v nouzi spát? V nouzi asi ano. Ale squat je squat. A co teprve kdyby byl holčičí?

Zuzka, Helča, Lenka

Pěstovat gandžu a paradajky

Helča je jednou ze služebně nejstarších Kuchařek bez domova. Má smysl pro humor, pořád se směje a je hodně upřímná. Kromě toho je taky známá jako uklízecí démon, protože po jejím zásahu je vše čistoskvoucí a bez poskvrnky. Je hodně výřečná, což dokáže zúročit na stánku - na jídlo by dokázala navnadit i lidi, kteří právě snědli jídlo o čtyřech chodech. Její speciální poznávací znamení je, že i po mnoha měsících přátelství vám bude vykat a oslovovat vás „paní“ nebo „slečno“ a přitom se bude potutelně smát. Do rozhovoru nám občas přispěla i Zuzka, Helčina partnerka.

Kde a jak bydlíš?

Helča: Momentálně bydlím na ubytovně v jedné místnosti s přítelkyní, dcerou, čtyřma šnekama a jedním potkanem.

Co tě nejvíc baví?

Helča: Prodej na stánku Kuchařek bez domova a úklid doma. Zahulit, vypít, a udělat si pohodu.

Co ráda vaříš?

Helča: Polívky, zeleninové většinou, prostě co dům dal.

Pokud vím, tak umíš věštit z ruky. Jak jsi k tomu přišla?

Helča: Já vůbec nevěštím! Ale mám návody z internetu, a doma o tom mám knížky. Věštila jsem jen loni na akci Superhrdinky bez domova.

Jak tě to napadlo?

Helča: No, podívala jsem se na ruku a našla si to na internetu. Chtěla jsem na té akci něco udělat. Moje máma umí věštit. Normálně peníze za to brala.

A jak ti to věštění na Superhrdinkách šlo?

Helča: Výborně, já jsem se u toho pobavila. Lidi to taky bavilo.

Co je pro tebe v životě nejdůležitější?

Helča: Zdraví, sex, alkohol (smích) a ještě moje rodina.

Zuzka: Ne, že pak na ubytovně budou zvonit a chtít po tobě sex!

Jak chránit se může žena na ulici chránit před násilím?

Helča: No, chránit - vyhýbat se místům, kde je v nebezpečí. Když policajti nepomůžou, protože oni nepomůžou hned, tak se schovávat. A časem se někde poradit, získat nějaké přístřeší. Prostě toho násilného manžela opustit a už se nevrátit. Jít ke kamarádovi, kamarádce, a tam chvíli pobýt. Protože policajti mají na všechno dost času.

Co by sis přála pro sebe a svoje blízké?

Helča: Zdědit nějakej velkej dům, nebo aby byl pronájem baráčku, aby se dal platit, a dobrou práci. Baráček se zahradou, abychom mohli mít psa a na zahradě aby se dalo v zimě opejkat a v létě opalovat. Já bych si tam mohla zasadit gandžu, papriky a paradajky. To bych chtěla.

V čem jsi dobrá?

Helča: No já nevím. Asi ten úklid…

Zuzka: Je to hrozně hodná holka, která dá první poslední.

Vystupuješ v jednom dokumentu o lidech bez domova. Jaké jsou tvoje zkušenosti s médii?

Helča: Nejsem spojená. Nelíbilo se mi, že o mě lhali. Řekli, že jsem celý život na úřadě práce, přitom ta paní na pracáku přesně ví, jak jsem tam dlouho. Teď jsem tam zatím nejdéle, protože ten starší věk - člověk hůř hledá práci, moc tě nikde nevezmou.

Zuzka: Přitom Helenka fakt celý život tvrdě pracuje.

Helča: Nerespektovali to, co já říkám, napíšou si to podle sebe. Upravují si to, aby to bylo zajímavé. Když řeknou, že bezďák celej život pracuje, tak to nezní tak dobře.

Máš na závěr něco, co bys chtěla čtenářům a čtenářkám vzkázat?

Helča: Přála bych všem hodně lásky, zdraví, peněz a skvělou rodinu.

Ptala se Jitka

HLASTE NÁSILÍ A BEZPRÁVÍ! MÁ TO SMYSL!

Letos v červnu skupina lidí bez domova spolu se sociálními a terénními pracovníky upozornila na násilí páchané na lidech bez domova na pražském Hlavním nádraží. Petici v den happeningu „Ochranka mlátí lidi“ podepsalo více než sto lidí, a noví a noví lidé přicházeli se svými svědectvími o nadávkách, urážkách a bití ze strany ochranky. Přestože problém zveřejnily noviny, mluvčí společnosti, která zajišťuje ochranu nádraží, jakékoli násilí popřel. Iniciativa Kritická Sociální Akce (KRISA) si v září vyžádala od policie informace na základě zákona 106 o svobodném přístupu k informacím. Dozvěděla se, že policie od ledna 2015 přijala celkem 18 nahlášení násilí ze strany ochranky v budově Wilsonova nádraží. Ve čtyřech případech se věc vyšetřuje jako trestný čin, ve zbytku jako přestupek. V polovině případů se podařilo určit konkrétního člověka. Vyšetřování dosud probíhá, takže jeho výsledky zatím nejsou známy. Co ale už teď jisté, že má smysl se ozvat!
Netolerujme žádné násilí a urážky namířené proti lidem jen proto, že nemají bydlení nebo peníze. Nikdo nemůže být bit a urážen na základě chudoby. Pokud máte obavu o svojí bezpečnost a potřebujete podporu při nahlášení násilí proti vám, ať už v obchodním centru, na nádraží, nebo kdekoli jinde, nezůstávejte se svým strachem sami! Obracejte se na organizace, které vám dokážou pomoci.

Liška podle zdrojů KRISA

Meresjev

Stačil jeden chybný krok a už ze mě byl Meresjev. Jsem sice žena, ale jeho jméno jsem si v tu chvíli propůjčila, protože se na mě hodilo. Meresjev byl legendární ruský voják, který za druhé světové války havaroval uprostřed ruské tajgy, a pak se raněný, hladový a promrzlý doplazil do prvního lidského obydlí. Já jsem na ulici sice jen špatně došlápla, ale v kotníku křuplo a bylo vymalováno. Už jsem se na nohu nepostavila. Do kanceláře jsem se doslova a do písmene doplazila – jako Meresjev. Nohu jsme stáhli fáčem a zdálo se, že tím by to mohlo být vyřešeno. Ale opak byl pravdou.
Ani po stažení jsem se na nohu nepostavila. V rámci terénní práce mě Zuzka běžela vypůjčit francouzské berle k Jiřince, které sama chodím pomáhat, protože je na vozíku. Cesta na Hermes (pro mimopražské – Hermes je noclehárna zařízená v lodi na Vltavě, pozn. red.) byla utrpením. Berličky jsem nikdy předtím nepoužívala, tak jsem s nimi byla hrozně neobratná. Ruce se mi klepaly, nohy také. Hole mi klouzaly, ale hlavně neposlouchaly. Na lod´ jsem se vrátila unavená, jako kdybych skládala vagon uhlí.
Ráno bylo ještě horší, neuměla jsem si otevřít dveře nikam, ani na WC, neustále jsem musela někomu říkat a prosit ho. Byl to velice zvláštní pocit, být na někom tak strašně závislá. Nenapadne vás, že každodenní běžné věci nejste schopná zvládnout. Donést si talíř s jídlem, hrnek kávy. Dojít do obchodu zvládnu, ale až tam mi došlo, že zase potřebuju toho druhého parťáka, který pomůže. Najednou jsem totiž neměla do čeho vzít košík na zboží.
A právě u těchto každodenních drobných věcí jsem si uvědomila, jak je potřeba mít okolo sebe kamarády, přátele, kteří v případě potřeby pomůžou. Já jsem se bez nich neobešla.
Už velice dobře chápu paní Jiřinku, které pomáhám. Ona mi děkuje za každou podanou lžičku, tužku, papírek či cokoliv jiného. A neděkuje jednou. Pro jistotu dvakrát, co kdyby zapomněla. A já jsem vlastně začala dělat to samé jako ona. Možná jsem ještě horší.
Ono nejde jenom o to, aby ten človíček vám pomohl něco podat, odnést tašku s nákupem nebo otevřít dveře. On vlastně pomáhá i psychicky. Hned se lépe cítím, když vedle mě někdo stojí. V případě pádu mi pomůže se zvednout. Už jen ten pocit, že stojí vedle mě. A proto si vážme kamarádů a sami pomáhejme tam, kde je to potřeba.

Živel Eva

Lednová derniéra představení za dobrovolné vstupné

ONY

19^{30}

15/01/16

V lednu proběhne poslední představení ONY / Dokumentární divadlo žen bez domova. Chtěly bychom jej věnovat lidem v sociální nouzi a bez domova. Víme, že spousta lidí divadlo chtěla vidět, ale nemohla si dovolit zaplatit vstupné. Proto bude vstupné tentokrát dobrovolné – dejte, kolik můžete.

Ve Studiu Alta, U Výstaviště 21, Praha 7.

KMENY A LAMPY.
TMAVOMODRÉ,
ŘÍJNOVÉ
NEBE.

TICHO
PŘED
DOMEM
NIKOHO.

SVĚTLO
LAMPY
VRŽENÉ
SKRZE
LISTY
MOHUTNÉHO
KAŠTANU.

STÍN
TĚCH
LISTŮ
TISKNE
SE
KE
KMENI.

KMEN
OBJÍMÁN JE
SVÝM
KRAJKOVÍM.

PŘÍVĚTIVÉ TICHO.
KLESÁ
A
KLESÁ.
DOSEDÁ
NĚŽNĚ
DO STÍNU
POD
ZDOBNOU
LAVIČKOU.

A DOSEDÁ
I DO KRUHU
DLAŽBY.

ROZPROSTŘENO
ZŮSTÁVÁ
MEZI
ROZFOUKANÝMI LISTY.

JE TO DOTEK
ZVLÁŠTNÍ
CHVÍLE.

TA POJEDNOU
VE SVĚTLE
LAMPY
CELÁ
VYTANE.

… TO
ONA
HŘEJE.

Violka

ANKETA

mezi ženami bez domova

Z čeho máš radost? Co tě těší?

Monča: Že nepršÍ. Že se nikdo hned po ránu nepohádal!

Eva: Že jsem po čtyřech letech viděla svého nejlepšího kamaráda.

Zebra: Byl na mě hodný Aleš. A že jsem se dneska telefonicky ozvala a sešli jsme se na kávičku a pokec.

Sylva: Nic. To je složitý dneska.

Dana: Zůstal mi důchod. Setkala jsem se s lidmi, kteří mi chtějí zadarmo pomoct, to jsem se nesetkala asi deset let.

Živel Eva: Ze všeho, daří se mi pomáhat. Klient se mi tak hodně zotavil, že chystá svatbu!

Violka: Když jedu vlakem kolem lužní louky a ono pořádně prší, tak jsem ráda, že jsou věci tak, jak mají být.

Terezka: Když vidím lidi se smát.

Co tě dnes naopak naštvalo?

Eva: Jedna spolubydlící. Rozbila mi vztah. Vyřešila jsem to po svém.

Zebra: Vnučka.

Violka: Že nemůžu sehnat v sekáči zimní sukni.

Terezka: Když se o věcech lidé nebaví a vyvozují se pak špatné závěry.

Živel Eva: Lidská závist a neohleduplnost.

Klinika je prostor pro sdílení

Nezávislé sociální centrum Klinika vzniklo obsazením dlouhodobě prázdné budovy na Žižkově v Jeseniově ulici. Od té doby tam můžete zajít na zahradu, na koncerty, přednášky, praktické dílny nebo s dětmi do školky. Klinika je otevřená lidem bez domova i s domovem, lidem různé barvy pleti, sousedům i cizincům, trans lidem i lidem s různou sexuální orientací. Pro lidi bez domova může být zajímavý takzvaný freeshop (volně přeloženo jako obchod zdarma). Lidé mohou přinést věci, které už nepotřebují, ale někdo jiný by je mohl využít. Zároveň si každý může odnést, co potřebuje, aniž by cokoli platil. Najdete tam především oblečení a boty.
Klinika také nabízí bezplatné kurzy, kterých se může účastnit kdokoli a zdarma.
V neposlední řadě je Klinika prostor, kde můžete uspořádat akci, kurz, diskusi nebo setkání. Stačí se ozvat nebo se domluvit na místě.

Kliniku najdete na adrese Jeseniova 60 **na Žižkově**, kousek od zastávky Biskupcova **(tram 9, 10, 11 a 16)**
web: klinika.451.cz
email: klinika@451.cz
telefon: 775 920 601

//Bezplatné kurzy na Klinice// --->

PONDĚLÍ
18:00 Angličtina / konverzace
19:00 Francouzština / konverzace s rodilým mluvčím
19:15 Čeština pro cizince / pro zájemce bez znalostí češtiny
(Czech courses for foreigners – students with no knowledge of Czech language)

Úterý
18:00 Romština
18:00 Kresba

Středa
18:00 Fotokroužek / každou druhou a čtvrtou středu v měsíci
18:00 Romština
19:00 Meditace
19:15 Francouzština / pro začínající

Čtvrtek
18:30 Čeština pro cizince / se základní znalostí češtiny
(Czech courses for foreigners – students with basic knowledge of Czech)
18:00 Angličtina / pro věčné začátečníky
19:00 Angličtina / pro začátečníky
19:00 Angličtina gramatika I+II / středně pokročilí – pokročilí

Jaké budou vánoce a silvestr na azylovém domě?

Advent se kvapem blíží. Pro spoustu lidí je to čas zběsilých nákupů a nekonečného uklizení. Já sama už mám příprav na Vánoce plnou hlavu, budou totiž první, které budu trávit se svou dcerou. Zajímá mně, jak vánoční čas vnímají ostatní ženy, matky. Proto jsem při návštěvě azylového domu položila několika ženám tři jednoduché otázky. Odpovědi na všechny otázky si byly velice podobné, a pro mě v mnohém inspirující – málem už jsem zapomněla, že Vánoce jsou především svátky klidu, míru a radosti! Tak odpověděly všechny dotázané ženy na první otázku. Nejkrásnější Vánoce si ženy představují s dětmi u pohádek a u stromečku. Poslední otázka vyvolala spoustu úsměvů – někdo se chystá navštívit rodinu, někdo kamarádku, bude se péct cukroví a chystat dárečky, hlavně pro děti. Silvestr oslaví na azylovém domě, těší se, až si spolu připijí!

1/ Co pro vás znamenají Vánoce?
2/ Jak si představujete nejkrásnější Vánoce?
3/ Už máte plány na letošní Vánoce a Silvestra, jak se připravujete?

Mirka

vánoční ANKETA

ŽENY PRO ŽENY A MATKY S DĚTMI

Scházíme se se ženami a matkami s dětmi v azylových domech v Ostravě a snažíme se jim pomoct. Vím, že to ženy a matky s dětmi nemají lehké. Každá žena a matka tady si prožila něco zlého (týrání, bití, nadávky, peněžní situace, manžel přestal přispívat na jídlo a bydlení, prohrával peníze v automatech nebo drogoval a také příčinou bylo pití alkoholu). Neměly na zaplacení bytu a inkasa, někdy neměly co jíst, a tak se musely vystěhovat. Rodina se rozpadla a zůstala na ulici. Nebo v azylových domech, tam také žijí jak ženy, tak i matky s dětmi. Není to napořád, časem si musí najít bydlení nebo byt. Proto za nimi docházíme nebo se setkáváme a snažíme se jim pomoct. Nebo poradit, kde by se mohly obrátit (úřady, právní pomoc nebo něco vyřídit). Snažíme se jim pomáhat a schůzky se ženami a matkami s dětmi máme co čtrnáct dní. Jsme tu proto, abychom pomáhaly a ulehčily jim všechno překonat.

Marta, Ženy Ostrava

Marta

členka Kruhu naděje a Žen v organizaci ASLIDO (Akční skupina s lidmi bez domova)
Je mi 72 roků, celý život jsem pracovala a teď žiju na azylovém domě. Dva roky jsem strávila na ulici. Chtěla bych změnit své bydlení, na domov důchodců se ještě necítím. Potřebuji být mezi lidmi, proto hraju od roku 2014 v divadelním představení „Kruh naděje“ a účastnila jsem se projektu Ženy sobě. Chci pomáhat lidem a ovlivňovat je, aby změnili svůj život k lepšímu. Ráda vyprávím svůj životní příběh a pozoruji, co to s lidmi dělá, jak to mění jejich pohled. Vím, jaké je to bydlet venku, znám hodně lidí na ulici a jejich problémy. Je potřeba se na ně dívat jako na lidi, neodsuzovat je a ptát se jich na to, jak se cítí, co potřebují. Jednat s nimi s respektem a vstřícností. Ten, který byl na ulici, ten víc ví a zná. Často jen potřebuje nějaké nakopnutí ke změně. Těším se na další setkávání s ženami. Ráda se vzdělávám, vařím, uklízím, čtu knihy o hradech, zámcích, životopisy a cestopisy.

Bezpečí si musejí holky vytvořit samy aneb ženy a squatting

Přijde na to říct každou chvíli. Jen tak u kafe, na výletě, při diskusích, při krizových situacích. Potřeba bezpečí, prostoru, kde by se ženy bez domova cítily bezpečně. Někdo mluví o otevření komunitního centra, někdo o squatu pro holky. Jedna ze spolupracovnic bez domova z Jako doma přišla s tím, že by si hrozně přála založit squat jen pro holky. Dohodly jsme se, že si o tom popovídáme ve více lidech.
A tak jsme se v úterý 3. 11. sešly v autonomních kulturním a sociálním centru Klinika na diskusi s tématem „Holčičí squat“. Úvodem mluvila jedna z Kuchařek bez domova, která má dlouholeté zkušenosti se squattingem. Hodně se mluvilo o tom, že ženy si své místo a postavení na squatu musejí často „zasloužit“ - např. nošením drog a jinými službami – nebo koupit sexem. V praxi to vypadá tak, že squaty patří spíše mužům a žena tento „domov“ hlídá, když je muž v práci (takže se často vůbec nedostane nikam mimo squat, je izolovaná a odkázaná na lidi, kteří chodí ven), sexuálně muže uspokojuje, v hodně věcech se podřizuje. A místo toho, aby to pro ni byl jakýs takýs domov, je to leckdy noční můra: žena se tu velmi často setká s násilím, ať psychickým nebo fyzickým. Rozhodně to není bezpečné prostředí, což je potřeba, kterou ženy bez domova často považují za velmi důležitou. „Kam se ti půjde líp spát, tam, kde jsou kluci, a ty víš, že za to něco chcou, i třeba, že jim doneseš drogy, když už nic jinýho? Nebo někam, kde víš, že budeš mít klid se vyspat? To bezpečí si musejí vytvořit ty holky samy,“ myslí si jedna z podporovatelek myšlenky ženského squatu.
A tak jsme začaly řešit pro a proti a debatovat o tom, jaké by to bylo na squatu, kde by byly jenom ženy. Asi každá z nás by si ho představovala trochu jinak – někdo jako bydlení pro kámošky, někdo jako krizovou pomoc, kam si můžete jít odpočinout a nabrat sílu, někdo jako komunitní centrum s bydlením, kde se ženy mohou rozvíjet a pomáhat dalším lidem bez domova. Narazily jsme ale třeba na problém síly – třeba při stěhování, tahání vody, pracích na domě atd. Leckdo ale oponoval, že máme spoustu známých v roli jeřábnic, zednic a podobně, které mají sílu a nebojí se takových prací, a taky, že věříme, že kdybychom poprosily kamarády, kteří podporují naši myšlenku, v lecčems by nám pomohli.
Diskutovaly jsme také téma bezpečnosti. Veřejné mínění je přece jenom takové, že banda chlapíků se ubrání víc a líp než banda holek, ač tomu tak být v praxi nemusí.
Ke konci diskuse už padaly konkrétní návrhy a představy, jak by to tam bylo hezké, a začaly jsme i trochu plánovat a snít.
Snít?

Ano, snít. Ale to neznamená, že bychom zůstaly u snění a u jedné diskuse. Naopak. Plánovat, řešit, diskutovat o všem, co je třeba, aby vznikl a fungoval ženský squat nebo bezpečný prostor, budeme dál. Už brzo nám přijde do Čech zima, a tak bude dost času vše řádně promyslet a naplánovat. A třeba už příští léto zkusí ženy bez domova i jejich podporovatelky s domovem vyjít do ulic a osquatují první barák.

Zuzka a Lenka

Ideální bydlení pro bezdomovce?!

„Toto je zidealizovaná podoba bezdomovectví," řekla jedna paní podnikatelka při pohledu na fotky.
Z mého pohledu tomu už tak není, protože…
… za každými dveřmi se odvíjí mnohdy neradostný příběh člověka, který skončil na ulici z různých důvodů: alkoholismus a drogy, exekuční vystěhování z bytu…
… „nájemníci" těchto chatiček mají mnohdy nelehký život – sice mají střechu nad hlavou, ale svítí svíčkami, vodu a dřevo na topení si musí donést odjinud…

Fotky obydlí lidí bez domova v Praze pořídila a komentář k nim napsala Jinka.

Marta o azylovém domě Fifejdy Ostrava

Chci vám napsat o lidech a také o vedení azylového domu. Já jsem zůstala na ulici, bez prostředků a tak mi nezbylo nic jiného, než spávat venku dlouhou dobu. Jednou jsem se dověděla o azylovém domě na gen. Píky 25/2980 Ostrava 1 702 00 Fifejdy, tak jsem se odhodlala a začala chodit na noclehárnu večer a ráno jsem zase odcházela s pocitem spokojenosti. Mohla jsem se vykoupat, vyprat prádlo, navečeřet, vyspat. Zato moc děkuji celému vedení, jak se ke mně chovali. Vždy dobře a mile. Nabízeli mi celodenní bydlení, avšak já jsem to odmítala. Až po dlouhé době jsem se rozmyslela a zůstala. Opravdu jsem byla spokojená a nemohla jsem si vynachválit. Mohla jsem si vařit, věnovat se svojim zálibám, úklidům, chodit na procházky a nemusela jsem už nosit každý den batoh na zádech. Chci poradit ženám i matkám s dětmi, které zůstaly tak jako já bez bydlení, aby se obrátily na azylový dům Fifejdy. Vždy se najde řešení, jak přežít těžkou situaci a přijmout pomocnou ruku.

Děkuji za pomoc celému vedení azylového domu na Fifejdách.

Marta, Ostrava

KUCHAŘKY BEZ DOMOVA
rozšiřují řady!

Jste žena a máte potíže s bydlením? Baví vás vařit a ráda trávíte čas mezi lidmi? Přidejte se k projektu „kuchařky bez domova", kde společně vaříme, a společně bojujeme proti nepřízni osudu kuchyňskými zbraněmi! V projektu nabízíme pracovní příležitosti.

Pokud máte zájem, zavolejte nám: 775 707 371. Telefon zvedne náš provozní Matthias Richter a poví vám veškeré podrobnosti!

Těšíme se na vás!

JAKO DOMA

PRÁVO JEDE!

Ženy v obtížné životní situaci, které se potýkají s násilím, nebo jím jsou ohroženy, mohou využívat novou terénní poradnu Justýna, kterou v Praze poskytuje nezisková organizace In IUSTITIA. V poradně vám poskytneme sociální a právní poradenství i psychologickou pomoc.

Kontaktujte nás na bezplatné telefonní lince, kde poskytujeme základní právní i sociální poradenství.

800 922 922

nebo použijte e-mail **poradna@in-ius.cz**

S čím Vám můžeme pomoci?
Podáme pomocnou ruku
Poradíme v oblasti sociálních a právních záležitostí
Zajistíme bezpečné prostředí
V případě potřeby **doprovodíme** na úřad, k lékaři, na policii či k soudu
Zdarma Vám **poskytneme** základní hygienické potřeby a předměty pro každý den (zrcátko, zapalovač)

★ ***Nebojte se přijít! Jsme tu pro VÁS!*** ★

Bezdomoviny vydává Jako doma – Homelike, o. p. s., 2015
Kontakt: www.jakodoma.org, info@jakodoma.org
Do novin přispěly:
Marta a Mirka za ASLIDO; Violka, Zuzka, Helča, Pouliční živel Eva, Jinka, Alice, Jitka, Rad, Lenka za Jako doma
Grafiku a ilustrace udělala: Jitka Pročková
Texty přečetla a chyby opravila: Jitka Kolářová
Náklad: 1200 výtisků

JAKO DOMA

NADACE OPEN SOCIETY FUND PRAHA

norway grants

Projekt podpořila Nadace Open Society Fund Praha z programu Dejme (že)nám šanci, který je financován z Norských fondů.